

Chương 10

Thoát Khỏi Ổ Sói

Từ Tịch Tịch vừa thốt lời ra, Đường Tiểu Mạn đã hỏi thẳng vào điếm máu chó: “Tại sao lại là ‘lại’? Cậu cũng gặp phải tên biến thái nào à?”

Từ Tịch Tịch giật mình, Đường Tiểu Mạn thật là ma mãnh, nói chuyện với cô ấy phải cẩn trọng hơn nữa mới được, nhờ đâu lỡ miệng sẽ bị cô ấy bắt thóp ngay. Cô lập tức chấn chỉnh tinh thần, ứng phó lại: “Chẳng phải lúc trước Vệ Lan cũng gặp phải một người sao, cũng không tính là “cực phẩm” nhưng lại có giọng hát rất “tuyệt vời”, đã ba tháng rồi mà bên tai mình vẫn còn vang vang giọng của anh ta. “

Nói đến vị sư huynh kia, Đường Tiểu Mạn cũng lập tức nhớ tới giọng ca của anh ta, không nhịn được mà cười to. Từ Tịch Tịch cũng cười theo, cuối cùng hai người ôm nhau cười.

“Tại sao lại nhắc lại chuyện đó, mau nói vào chuyện chính đi.” Vệ Lan không vui khi hai cô lại chuyển hướng sang phía mình, đành phải lên tiếng nhắc nhở, đổi chủ đề.

“Đúng đúng, nói nhanh, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Đường Tiểu Mạn cũng nói vào.

“Hôm nay mình gặp lại bạn học cũ, Phùng Sở Sở, cô gái xinh đẹp, thông minh ở một bên phòng ký túc của mình ấy.”

“A, mình nhớ rồi, mình đã từng ăn cơm cùng cô ấy, còn cùng đi dạo phố nữa. Đúng rồi, cô ấy ở cùng phòng ký túc với La Giai Cẩm.”

“Không sai.” Từ Tịch Tịch uống một ngụm nước, tiếp tục nói, “Bọn mình nói chuyện về bạn học cũ, chuyện của La Giai Cẩm là cô ấy nói cho mình. Sau khi tốt nghiệp bọn họ vẫn liên lạc với nhau, cô ấy còn tới tham dự lễ cưới của La Giai Cẩm.”

“La Giai Cẩm kết hôn lúc nào vậy?”

“Tháng ba năm ngoái, Phùng Sở Sở nói, lúc cô ấy kết hôn, toàn bộ bạn cùng phòng ký túc đều đến dự, bọn họ đều nói số của La Giai Cẩm thật tốt, lấy được một người chồng không tệ, diện mạo tốt, tính tình cũng dễ chịu. Ai ngờ chưa tới hai tháng, vợ chồng cô ấy lại náo loạn lên, đòi ly hôn. Tính đến bây giờ cũng hơn một năm rồi.”

“Tại sao lại đòi ly hôn?” Vệ Lan luôn như vậy, im lặng như một xác chết, thỉnh thoảng lúc người ta đang nói chuyện lại chen vào một câu.

“Có phải vấn đề từ phía La Giai Cầm không?”

Từ Tịch Tịch liếc mắt, nói: “Là từ phía ông chồng, thật không biết nói như thế nào. Vấn đề mấu chốt chính là mẹ của anh ta, tìm khắp Trung Quốc chắc không có người thứ hai giống bà ấy.”

“Haizzz, lại là chuyện mẹ chồng bắt nạt nàng dâu.” Vệ Lan thở dài, cả ngày cô đều cảm mặt trên mạng, loại tin tức này cô thấy không ít.

“Nếu giống như chuyện mẹ chồng thời hiện đại thì không nói làm gì, mẹ của anh ta lại có tư tưởng cô hủ, La Giai Cầm về nhà chồng, bà ta liền bắt cô ấy tuân thủ tam tòng tứ đức. Bà ấy từ trẻ đã trở thành goá phụ, sau đó thì luôn đề cao giữ gìn thủ tiết, suy nghĩ của bà ấy, người bình thường không thể hiểu nổi.”

“Tam tòng tứ đức? Cụ thể là thế nào, nói thử xem.”

“Đại khái là, La Giai Cầm không được ra ngoài làm việc, cả ngày phải ở nhà phục vụ mẹ chồng, nước sôi cũng phải dâng tận nơi. Đến tối, chồng cô ấy đi làm về, cô ấy lại phải phục vụ cả hai. Lúc ăn cơm thì không được ăn cùng, phải đứng một bên lấy thức ăn cho bọn họ, sau khi họ ăn xong mới có thể ăn những thứ thừa lại. Mẹ chồng cô ấy luôn chọn ăn hết thịt, chỉ để lại cơm trắng cho cô ấy, bà ta còn nói con dâu có cơm trắng ăn là tốt rồi, bởi vì La Giai Cầm đang ăn bám nhà bọn họ.”

“Nhưng do bà ấy không cho La Giai Cầm đi làm mà?” Vệ Lan hỏi.

“Bà ấy nói rằng phụ nữ đã lập gia đình thì không thể lộ diện ra bên ngoài, đi ra ngoài làm việc sẽ có thể bị đàn ông dụ dỗ. Ngay cả điện thoại di động cũng bị tịch thu, đáng giận hơn là ngay cả liên lạc với mẹ đẻ cũng không được, như vậy chẳng khác gì giam lỏng. Ba mẹ cô ấy tìm đến tận nơi cũng không cho mở cửa, cuối cùng bọn họ đành phải gọi 110, lúc cảnh sát tới mới cứu được La Giai Cầm ra. Mình nghe Phùng Sở Sở kể lại mà tưởng là chuyện hài, thời đại nào rồi mà còn có loại chuyện đó.”

Đường Tiểu Mạn tức giận, đập bàn, mắng: “Chồng cô ấy ở đâu, chết rồi sao? Tại sao lại có thể đứng nhìn mẹ mình bắt nạt vợ như vậy?”

Từ Tịch Tịch huýt sáo, cười lạnh nói: “Người đàn ông kia á? Anh ta là loại bám váy mẹ, đứng trước mặt mẹ mình ngay cả đánh rắm anh ta cũng không dám, làm sao dám vì vợ mà nói ra nửa câu. Chỉ biết ở sau lưng xin cô ấy nghe lời của mẹ mình, bảo làm gì thì làm theo. La Giai Cầm để tính mới chịu đựng

được hai tháng đấy, nếu là mình, hai ngày mình cũng không chịu được, lập tức đánh chết con trai bà ta.”

“Loại đàn ông này, rất thích hợp làm thụ.” Vệ Lan chỉ mở miệng ba câu đã không rời được nghề chính.

“Câm miệng, ít nói đến những thứ đó đi.” Đường Tiểu Mạn nghe cô nói, mắng cô, quay đầu lại hỏi, “Vậy sau đó thì sao, có thể thuận lợi ly hôn không?”

“Thuận lợi cái gì, bà ta khó khăn lắm mới tìm được một nàng dâu trẻ để hành hạ, dâu có thể dễ dàng buông tha được. Ly hôn thì mọi chuyện cũng sẽ vỡ lở, đến lúc đó La Giai Cầm dứt áo ra đi, còn ai dám lấy con trai bà ta nữa, cho nên bà ta nói dù thế nào đi nữa cũng không để La Giai Cầm ly hôn với con trai mình. Người đàn ông kia cũng đến nhà của La Giai Cầm, xin cô về nhà cùng với anh ta. May mà La Giai Cầm cũng không quá ngu ngốc, ba mẹ cô ấy cũng không phải là dễ bị bắt nạt, nên mới không bị gian kế của anh ta che mắt.”

“Theo luật thì nếu anh chồng không đồng ý ly hôn, thì trước tiên bọn họ sẽ phải ly thân một năm đúng không?” Vệ Lan ra dáng hiểu biết, hỏi.

Nói tới điều này, Từ Tịch Tịch lại càng hăng, nói văng cả nước miếng: “Thế mới nói bà ta quá đáng, không cho ăn không cho mặc thì cũng thôi đi, đằng này lại còn đánh cô ấy, lúc ba mẹ cô ấy tới đón, trên người La Giai Cầm vẫn còn mấy chỗ bầm. Bọn họ lập tức đưa cô ấy đến bệnh viện kiểm tra, chụp X-quang, cảnh sát cũng lập biên bản, mặc dù là bị mẹ chồng đánh nhưng cũng tính là bạo lực gia đình rồi. Ba La Giai Cầm tới gặp bà ta nói, nếu bà ta không đồng ý cho con trai ly hôn, bọn họ sẽ đâm đơn kiện lên tòa, lúc đó cả hai bên đều xấu hổ. Như vậy bên kia mới đồng ý ly hôn.”

Đường Tiểu Mạn nghe xong, đập tay vào bàn, trầm trồ khen ngợi: “May mà ba của La Giai Cầm lợi hại, nếu không lại bị người ta bắt nạt rồi. Thời đại bây giờ những người hiền lành nhất định sẽ bị người ta khi dễ.”

“Chưa hết, bà già kia vừa nghe thấy cô muốn ly hôn, liền mang quần áo cô ném ra ngoài đường, nói là sau khi ký tên mọi chuyện đều giải quyết xong, của hồi môn không hề nhắc tới một tiếng. Không thể ngờ được, lúc kết hôn một xu bà ta cũng không bỏ ra, tất cả đều là do con trai bà ta cùng La Giai Cầm bỏ ra, sau khi cưới lại để cho bọn họ ở trong một căn nhà rách nát, mọi thiết bị lắp đặt bên trong, đồ gia dụng đều do nhà gái chi tiền, bây giờ ly hôn bà ta muốn nuốt trọn.”

“Bắt bà ta phải nhả ra!” Vệ Lan cùng Đường Tiểu Mạn hiềm khi ăn ý nhau như vậy, đồng thanh nói.

Từ Tịch Tịch không ngờ Vệ Lan cũng sẽ nói như vậy, vô cùng hài lòng, hung phấn nói tiếp: “Tất nhiên. Nếu không đã không nói là ba của La Giai Cầm rất thông minh. Những đồ gia dụng kia đều là sau khi bọn họ kết hôn vài ngày mới mua, hoá đơn mua hàng ông ấy đều giữ hết, nói là phòng trường hợp hư hỏng có thể dễ dàng bảo hành. Như thế lại hay, rất có tác dụng. Ba La Giai Cầm đứng trước mặt bà già kia, đối chiếu từng tờ hoá đơn để dọn đồ, từng thứ từng thứ một đem ra, còn đem kết quả khám bệnh của La Giai Cầm ném trước mặt bà ta, nếu bà ta dám ngăn cản, lập tức lên toà nộp đơn kiện. Cuối cùng, nhà trai biến thành trống không. Nhà bọn họ đều là đồ cũ, lúc cưới La Giai Cầm về, nhà cô sắm hết toàn bộ đồ mới, đến cái cốc cũng mua mới, mẹ chồng cô ấy vui quá, đem toàn bộ cũ quăng đi, bây giờ thì tốt rồi, toàn bộ đồ bị người lấy lại hết, trong nhà ngay cả cái bàn ăn cơm cũng không có, trống không. Những thiết bị lắp đặt cố định không lấy lại được, ba La Giai Cầm cô ý nhờ người ta lúc di chuyển đồ phá hỏng đi, không cho bọn họ có thể sử dụng nữa. Nghe đến đó, mình thực sự cảm thấy rất đã.”

Lần này thì tới lượt Vệ Lan vỗ tay trầm trồ tán dương: “Nếu ba mình có được một nửa lợi hại của ba cô ấy, thì mình...” Lời vừa đến khóe miệng, cô chợt nhớ tới hôm đó ba mẹ náo loạn đòi ly hôn, lại nuốt gọn vào bụng.

Đường Tiểu Mạn không để ý tới lời của cô..., nghi ngờ nói: “Hai người bọn họ quen nhau được bao lâu, làm sao trước khi kết hôn lại không phát hiện ra mẹ anh ta là một “cực phẩm” như vậy?”

“Trước khi kết hôn, nhà kia giấu diếm rất kỹ. Người đàn ông kia lại chưa từng kết hôn, ai biết được mẹ anh ta như thế đâu, coi như La Giai Cầm gặp phải xui xẻo, bị mẹ con anh ta hại thành phụ nữ đã ly hôn. Chỉ sợ là nếu muộn hơn một chút nữa, đã xảy ra án mạng.”

Vệ Lan, Đường Tiểu Mạn nghe xong cảm thấy lạnh lẽo trong lòng, không biết nên xem đây là bất hạnh hay là may mắn. Trước lúc kết hôn nếu người đàn ông cố ý muốn lừa gạt thì chuyện gì cũng có thể xảy ra. Nghĩ đến đây, các cô lại sinh ra loại cảm giác nghi ngờ không hề nhỏ với đàn ông, nhất là Vệ Lan, cô càng quyết tâm dẹp bỏ ý nghĩ tương thân. Nếu không may mà gặp phải loại người như vậy, với tính cách của cô, khẳng định sẽ bị người ta khi dễ tới chết. Cô thà rằng làm phù dâu cho Đường Tiểu Mạn, thà sống độc thân cả đời không ai thêm lấy, cũng tuyệt đối không gả cho loại người đó. Giữa tính mạng và hôn nhân, cô chắc chắn sẽ lựa chọn tính mạng. Huống hồ kết hôn chẳng vui vẻ gì, còn không bằng sống một mình. Đây chính là câu thần chú rất hiệu nghiệm của gái ế, lúc thích hợp có thể đem ra để thôi miên bản thân.

Vệ Lan quyết định xong, tâm tình của cô liền được cải thiện, không cần phải đi xem mắt, không cần ngồi trò chuyện cùng với người xa lạ, không bị ép gả cho người nào đó, chỉ phải thực hiện lời hứa kia với Đường Tiểu Mạn. Mỗi

ngày cô đều lên mạng xem tiểu thuyết, nhân tiện cũng gạt bỏ vấn đề tuổi tác sang một bên, cuộc sống thật mỹ mãn.

Dĩ nhiên, trong cuộc sống mỹ mãn cũng sẽ xảy ra những việc không như ý. Ví dụ như, cái máy tính ngu ngốc của cô, tự nhiên lại bị dính virus, đây là một chuyện không mấy tốt đẹp. Ở chỗ dễ nhìn thấy nhất trên bàn làm việc của cô chính là số điện thoại bộ phận kỹ thuật của công ty, cô khá là quen thuộc với mấy nhân viên ở bộ phận đó, cơ bản tháng nào máy tính của Vệ Lan cũng gặp vấn đề, kết quả là, mỗi khi gặp phải chuyện này cô đều không chút do dự cầm điện thoại lên, trực tiếp gọi cho bọn họ. Lúc mới đầu, cô còn cố gắng nói dịu dàng, sau này thì da mặt dày hơn, ăn nói sành sỏi hơn, huông hồ, máy tính bị hư sẽ ảnh hưởng tới công việc, cấp trên trách tội, bộ phận kỹ thuật cũng không tránh khỏi liên lụy. Vì vậy cô yên tâm là sau bữa trưa, giờ làm việc buổi chiều bọn họ sẽ cho người tới.

Ai ngờ chờ đến tận ba giờ, vẫn không thấy nhân viên phòng kỹ thuật nào đến, ngay cả bóng dáng cũng không thấy đâu. Hết cách, cô đành nén tức giận gọi điện thoại sang bên đó. Người nghe điện thoại là Tiểu Lý, cũng chính là người bị Vệ Lan thường xuyên làm phiền.

Tiểu Lý vừa giọng của Vệ Lan, cảm thấy nhức đầu, tức giận nói: “Đại tiểu thư, cô không biết hôm nay trên tầng 10 đại tu lại toàn bộ máy tính hả, lúc nào không có chuyện lại chọn đúng hôm nay. Bộ phận kỹ thuật chỉ có mấy người, tôi sắp trở thành chuyên gia máy tính riêng của cô rồi.”

Tầng 10, không cần nói Vệ Lan cũng biết ở đó có những nhân vật nào, cô không dám trách Tiểu Lý nữa, lãnh đạo cấp cao kiểm tra máy tính, so với cái máy tính dính virus của tiêu tốt như cô quả nhiên quan trọng hơn rất nhiều. Cô chỉ có thể âm thầm thở dài, nói tiếp: “Thôi, vậy chờ các anh xong việc rồi tới.”

Tiểu Lý cảm ơn, không đợi nữa liền cúp máy, trước khi tắt còn bồi thêm một câu: “Nếu bên này có người rảnh, tôi sẽ bảo họ sang sửa máy cho cô ngay.” Vệ Lan cũng chỉ nghe, không tin là thật. Đôi tay của Tiểu Lý sửa chữa máy móc rất tuyệt, nhưng cái miệng kia của anh ta, lời nói ra không nên tin quá nhiều.

Ai biết, ông trời cũng mở mắt, để cho câu ba hoa của anh ta trở thành thật. Tầm 4 giờ 30, gần đến giờ tan làm, mọi người đều đã hoàn thành công việc, tùm lại nói chuyện phiếm với nhau chờ tới giờ quẹt thẻ ra về. Máy tính của Vệ Lan không dùng được, toàn bộ phần công việc hôm nay đều là nhờ máy tính của đồng nghiệp, bây giờ càng thêm rảnh rỗi, lại không thể đọc tiểu thuyết, đành phải ngồi trò chuyện cùng đám nhân viên nữ trong phòng, nói hết chuyện này lại sang chuyện khác, người đi qua không biết lại tưởng nhầm thành cái trang trại gà, ai mà ngờ được vẫn phòng làm việc lại có thể ồn ào đến như vậy.

“Xin hỏi, ở đây có người báo máy tính hỏng phải không?” Một anh chàng lạ hoắc đi lạc tới “chuồng gà”, lễ phép hỏi.

Các cô đang nói chuyện hăng say, sự xuất hiện của anh quá mờ nhạt, không đủ để lôi kéo sự chú ý của bọn họ. Anh ta nhú mày, cầm lấy cốc trà ở trên bàn, đặt mạnh xuống bàn, nói lớn: “Rốt cuộc là ai gọi người tới sửa máy vi tính?”

Lúc này các cô mới ngừng nói chuyện, một cô gái nhuộm tóc màu nâu rất thời trang, nức nở nói: “Tôi...”

Anh chàng kia nắm lấy tay cô, hỏi: “Là cô gọi sao? Máy nào?”

Cô gái kia không nói gì, chạy thẳng đến cạnh bàn, cầm cốc trà của mình lên nói: “Cốc trà của tôi bị anh làm nứt rồi.”

Vẻ mặt anh ta tỏ ra coi thường: “Đó là do chất lượng cái cốc đó quá kém, lần sau đừng mua loại rẻ tiền như vậy nữa.”